

פרקי לקח מזירת קוריאה

בהמשך לפרקים המקובצים מזכרונותיו המקיפים של קולונל משה כצנ"ל מכת ואיבל, מח"ל הצבא השביערי, שניתנו בחוברת ע"ב ע"ג של "מערכות" — מגגשים בזה מספר פרקי לקח מסכמים נוספים. גם בפעם זו אין קשר שיטתי בין הפרקים הניתנים.

1. גורם הארטילריה

משך החדשים הראשונים של נסיגה אמריקאית כמעט מתמדת, היה הקו האופייני בקרבות קוריאה מורכב מהתקפות הצפון קוריאנים ומהתגוננותם של הרגלים האמריקאים, בתמיכה ארטילרית מסוימת. אחר-כך, בקרבות על "ראש הגשר" — בעיקר לאורך הנהר נאקטונג — החלה הארטילריה ממלאת תפקיד נכבד יותר. אולם רק בהדרגה — ובעיקר בחדשי חורף-אביב 1951 — הגיעה הארטילריה האמריקאית לגיבוש מתודת-הפעלה המותאם למסיבות קוריאה. לאחר מכן, החל להינצר איזון מסוים בין העצמה הארטילרית שלשני הצדדים, בהתמודדות ממושכת בנוסח מלחמת-עמדות. מן הצד האמריקאי מודגשים במידה מסוימת סוגי-ארטילריה גבוהים יותר והפ"עלה רבה של ארטילריה נגד-מטוסית אבטומטית קלה גם לתפקידי קרקע; בעוד שמן הצד ה"צפוני" (בזמן המאוחר יותר — הסיני בעיקרו) — מובלט יותר תפקיד המרגמות, כולל המרגמות הכבדות. שלב זה בהתמודדות ראוי לתיאור ועיון מיוחדים; אולם סקירתו של קול. מ. ואיבל, המסכמת בעיקר את שנת הקרבות הראשונה, אינה עוסקת בו. אחת ממסקנות-הלקח אשר הפיקה הארטילריה האמריקאית ממסע קוריאה — קובע הסוקר — מונחת לא בשטח טכניקת-הירי הארטילרית כי אם בהכשרה האינ-פנטרית לחיל-התותחנים. מדי פעם חזרה והתבלטה העובדה שבשטחים כשל קוריאה, שרבות בהם חלקות-גוף שאינן ניתנות לתצפית, עולה לעתים קרובות בידי יריב מסתנן להגיע עד לעמדות הארטילריה — ושם לגלות את נוכחותו בצורה בלתי נעימה ביותר. מכאן, הופק הלקח: מעתה יש ליחס ערך לאבטחתן העצמית של הסוללות בפני התקפות רגלים (אף בפני אלו של שריון

— אם כי זו פרשה בפני עצמה, שחשיבותה רבה מבעבר).

מענינת העובדה ש-10% מזמן ההדרכה של תכנית האימונים הכללית לארטילרית-השדה מוקדש לאימון-הרגלי הכלול בה (דהיינו, — 115 שעות). להלן פירוט: יריה בנשק-רגלים — 20 שעה; מוקש שים ומלכודות-מיקוש — 16 שעה; תנועה והתחפזות — 2 שעות; סיור ופטרולים — 8 שעות; תורת הקרב — 6 שעות; הכשרת-קרב לכיתת-רגלים — 44 שעות; אימון במקלע-קל — 15 שעות; קרב גוף אל-גוף — 4 שעות. בהזדמנות זו מן הראוי לציין כי ההוראה הכללית שניתנה כתוצאה מלקח קוריאה לכל מוסדות-ההדרכה בצבא ארה"ב: לקיים לפחות 30% של כל הכשרת-קרב, ושל כל מסעות האימונים בתנאי לילה — הוראה זו חלה גם על חיל-הרגלים. דבר זה חשוב ביחוד לענינים שבסיור, במש-מרות אבטחה, ובטקטיקת רגלים זעירה, בכלל — וכן באימון הקליעה. אמנם לגבי קליעה נשמעים בצבא האמריקאי קולות האומרים: "אמנם כל זה טוב ונאה; ודאי שחייל צריך לדעת לקלוע בלילה, אולם כיצד אוכל אני, המדריך, לדעת בעת יריותיו אלו בחשיכה, אם הוא יורה באורח נכון או פסול?" מובן, שטענה זו יפה יותר לגבי האימון בקליעת רגלים מלגבי כלים ארטילריים: כיון שבאימון ארטילרי ניתן לפקח גם בחשיכה פיקוח יעיל למדי על עבודתו של כל אחד מאנשי הצוות, מכל-מקום, אין ספק שירית-לילה הפכה לאחד מסוגי האש היעילים ביותר, ועל כן רב מאוד השימוש בה גם בפגזי תאורה ובפגזי ציון-מטרות (ע"אש ואור — בלילה, ועשן צבעוני — ביום) מכל סוג. יצירה דבר זה אינו מצטמצם בתחומי הארטילריה בלבד אלא חל, ואולי אף במידה רבה יותר, גם על

פעולות הרעשה מן האויר.

כבר בשלבים מוקדמים למדי של המלחמה החל להתבלט התפקיד הנגד-מרגמי של חיל התותחנים האמריקאי; חשיבותו, היחסית, עלתה בהרבה ביחוד במשך שנת המלחמה השנייה. בשעת איתור עמדות המרגמות של היריב, משרת הראדאר שירות רב ערך. ההערכה המקובלת היא שכ-50% מכל יריות היריב, "נתפסות" ע"י מכשירי המדידה והבילוש הראדארי. (המדובר כאן בפגזים בתעור פתם; להבדיל מ"תפישת" של הבת הלווע — ע"י כלי המדידה והבילוש האופטיים, וקול-היריה — ע"י המכשירים האקוסטיים, שהיו מקובלים בעבר). השימוש בנתונים אלה לצורך מדידה ואיתור הוא כה מהיר עד שכעבור 3—4 דקות מ"תפישת" יריות מרגמת-האויב אפשר להתחיל בהטלת אש ארטילרית על עמדות המרגמות ה"אשמות". מידת הטעות שב-חישובי המדידה אינה מגיעה אלא ל-30—40 מטר בלבד. על-כן איננה משנה בהרבה את התוצאות המעשיות של האש הנגד-מרגמתית המופעלת כתוצאה מן הגילוי בשיטה ראדארית זו.

יש לציין שבזמן האחרון צוידו כנראה הצפוניים בתחנות מדידה ובילוש חדישות ומדויקות עד מאד; וכן — במכשירים משוכללים (יתכן — אלקטרוניים) לבקרת-אש ארטילרית ולניצוח עליה. בדרך כלל, כבר מראשית מסע-המלחמה היתה פעולת הארטילריה והמרגמות הכבדות של הצפון-קוריאנים יעילה למדי. לפי הערכה אמריקאית העירה פעולה זו על הכשרת המפעילים לפי נחג ארטילרי רוסי. מענין הציון כי בתקופות בהן התלה יכולת התנופה של חיל-הרג-ליים הקוריאני הצפוני יורדת (בשל אבידות גדולות ומהילת כוח-האדם ביסודות בלתי מאומנים — והשפעתן של מפלות) הוסיפה איכות הפעלתן של הארטילריה והמרגמות הכבדות לעמוד על אותה רמה, ולא נגרע ממנה אלא בשל מתסור בתחמושת. ציון זה מעניין כי הוא מורה על תכונה האופינית לתנאי הפעלתם של גייסות הנתונים במסגרת טכנית אף בשעת מעשה-הקרב עצמו. בדרך כלל סבורים האמריקאים כי כוחה של הארטילריה היריבה (על כל פנים — בשנה הראשונה) התבטא יותר במתן אש מרוכזת, מכלים רבים, על פני שטחים, מאשר ביריה מדויקת, לעצמים מוגבלים.

2. אספקה

אחד הצדדים המאלפים במסע קוריאה הוא "מלחמת-האספקה" שבו. הצפוניים ניסו לנהלה נגד האמ-

ריקאיים בעיקר באמצעות גרילה; אולם, בדרך-כלל, אין לומר שהגיעו לתוצאות ניכרות. על-אף העובדה שלעתים לבשו פעולותיהם בעורף ממדים ניכרים למדי (ביחוד, אחר שעם התקדמותם המהירה של האמריקאים צפונה, בסתיו 1950 נשארו בדרום חצי האי שברי דיביזיות צפוניות רבות. לעומת זאת טבעי שהאמריקאים שמו את הדגש במלחמתם במערכת האספקה של הצפוניים (ואח"כ של הסיניים) על הפעלתן של כוח-האויר. לפי הערכתם (שיש יסוד להניח שהיתה מופרזת ביותר) הספיקו להשמיד או לפגוע קשה ב-80% מהמטרות ה"כדאיות" אשר ציינו לעצמם בחזית האויב ומאחוריה עד אמצע ספטמבר 1950. אולם עם זאת הצליחו, כנראה, לשבש את עורקי התחבורה של הצפוניים במסילת-הברזל ובמי-דה רצינית למדי, אף בתחבורה בכבישים — לאחר שהתרכזו במאמץ זה באורח שיטתי. כתוצאה מכך החלו צבאות הצפון לבצע את תובלתם כמעט אך ורק בליילות. אלא שאמצעי התאורה שהפעילו האמריקאים, והיקף כוחות-האויר אשר הקצו — תוך שימוש פורני ביותר בפצצות חנ"ם, "נאפאלם", ותחמושת-מקלעים — גרמו לצמצום חמור, אף בתחבורה לילית זו. אכן, כתוצאה מכך הופיעו בקוריאה צורות תובלה שלמרות היותן פרימיטיביות ביותר, אין לשלול את מידת היעילות שבהן. כאלה הן שיירות בהמות-המעמס — ואולי עוד יותר מזה, שדורות הסבלים. לאלה ניתן להשיג מידה של פירות, חופש מכל זיקה לכבישים, הסתגלות לפני השטח והעלמה בתוכו אשר לא יתכנו בשום צורה משוכללת יותר של תובלה. כוח האדם המצוי לרוב וכושר-הסבל המציין אותו, אף הם בגורמים שאיפשרו פתרון מקורי ומ"אולתר" לבעיה הקשה. יצויין כי אף האמריקאים החלו נאחזים לא מעט באותם פתרונות עצמם — לפחות, בתנאי שטח ודרכים מסוימים — הן בבהמות-מעמס הן ביחידות-עזר של סבלים קוריאנים.

לאחר הכל מתגלה שמערכת תובלה העומדת על רמה טכנית כה-נמוכה אינה יכולה לפתור את בעיות האספקה של צבא-בחזית בממדיהן האופרטיביים — על-אף ממדיה, והכשרון והכוח אשר הושקעו בה. על-כן נתאפשר לו לצבא הסיני לקיים את מעמדו בחזית קוריאה אף לשכללו לא במעט. אולם, מאידך כנראה שהתקשה בצבירת היכולת הראויה למסע-תנופה עמוקים. מכל-מקום, נוגעים בזירת קוריאה, "שכם-בשכם" האמצעים המשוכללים והחדשים ביותר של אספקה מן האויר, — מכאן וה-

אמצעים הפרימיטיביים של הפרדה הקולי — מכאן. וכפות המאזניים שבין אלה לאלה עולות ויורדות חליפות.

3. הפעלת הצנחנים

לכאורה, מפתיע הדבר: לצבא ארה"ב שתי דיביזיות צנחנים, בעצמת ימיה שלום שלה — שהיתה מוגבלת למדי — היוו אלה אחוז די ניכר. הלכת המלחמה האמריקאית בתפישתה נוטה ליחס ערך רב לעתים, אולי מכריע — להפעלת צנחנים וגייסות מוטסים בכלל. והנה: באף אחד ממצבי המשבר וההכרעה שבמסע המלחמה הקוריאני לא הונחתו צנחנים. אף לא במבצע הגדול, בעל תכונה ההכרעה של עליה בחופים ליד אינצ'ון ולקראת סיאול. יחידת הצנחנים האחת המצויה בקוריאנה, "צוות הקרב הרג"י מנטלי 187" (תבונה על הדיביזיה המוטסה ה-11) — הועסקה משך מרבית זמן הקרבות שב-1950 (עד ל-19 באוקטובר בו) כיחידת רגלים מובהקת בלבד (בדומה להעסקת דיביזיות הצנחנים הגרמניות במחציתה השנייה של מלחמה"ע). המפליא במיוחד בכך הוא שלאחר השבועות הראשונים של מלחמת קוריאנה כבר לא היתה ליריביהם של האמריקאים כל טענה שהיא ל שליטה באויר; והתנאים להפעלת גייסות אמריקאיים מוטסים נראה, איפוא, כרבי-פיתוי. אכן, משנשברה באוקטובר 1950 ההתנגדות המאורגנת במסגרת צבא סדיר וחזית ברורה, של הכוחות הצפון קוריאניים — נוצרה כביכול מסגרת אידיאלית להפעלת גייסות הפתעה אלה.

המטרה הטקטית שנקבעה להפעלת הצנחנים (במסגרת הקורפוס האמריקאי הראשון) היתה חסימתן של הדרכים המוליכות לעבר הצפון לקראת סוף צ'ון וסונצ'ון, אשר על פניהם נסוג היריב לאחר תבוסתו. היתה תקוה שע"י פעולה זו יצליחו גם לשחרר חלק משבויי המלחמה האמריקאים אשר נעו עם הגייסות הנסוגים. הקפיצה תוכננה ל-20 באוקטובר, שעה 07.00. מחמת מזג-האוויר הרע, נדחתה תחילה ל-10.00 ולבסוף ל-14.00. הפעולה התפתחה בהתאם לתכנית: "צוות הקרב 187" הנחתה 2 גדודים למקום כ-1½ ק"מ צפונית לסונצ'ון וגדוד אחד — 3 ק"מ דרום-מערב בית לסונצ'ון, וכן 2 סוללות של חוביצרים 105 מ"מ, גיפים וציוד אחר. בסה"כ הוצנחה בגל הראשון מתוך 80 מטוסי הובלה 119, "40" ר"47 — 3500 איש. גל שני של מטוסי הובלה הצניח ב-22.10, עוד כ-800 איש, שרובם השתיכו למגננות האספקה — ועמם האספקה הראשונה מן האויר.

צניחתו של הרגימנט בוצעה מגובה של כ-250 מטר מעל פני הקרקע, ללא התקלות בפעולת-נגד אויבת תוך אבידות מעטות ביותר. רק 10 אנשים נפצעו — אחוז נפגעים מצומצם ביותר. רק שנים ממצנחי-המשא הכבדים נכשלו בניסיון: מכונת משא שהוצנחה, "התחפרה" בצניחתה עמוק לתוך האדמה. כמרכן ניזוקה בשעת ההצנחה תחנת האלחוט הכבדה היחידה באופן קשה — דבר שהיה חמור הרבה יותר — כיון שמנע קשר אלחוט עם הפיקוד. הגדודים שצנחו כונסו תוך שעה אחת אחר הנחיתה ויצאו מאיזור הצניחה על מנת לחסום את הגישות של סונצ'ון וסונצ'ון. על הנחיתה חיפו יחידות חזקות של מטוסי קרב "F51" ר"80 שטסו מעל שטח ההפעלה של הגייסות המוטסים. היות ולא נראו גייסות יריבים בקרבת מקום, התקיפו המוטסים ברקטות ובפצצות נאפאלם מטרות בסביבה המרוחקת יותר של שתי הערים.

שש שעות אחר הצניחה הגיעו לאיזור ההצנחה ראשי-התלחץ של דיביזיות הרגלים הדרום-קוריאניות ה-6. מתעוררת, איפוא, השאלה, האם פעולת-צנחנים זו כולה היתה בכלל כדאית, אלא אם-כן תחשב כתר-גילת-מרונים המתבצע במסגרת "מציאותית" ככל האפשר, (אכן, שאלה מעין זו הוצגה כידוע לא פעם אף בשנה האחרונה של מלחמה"ע. גנרל ברדלי בספרו "סיפורו של חייל", עומד במפורט על שתי תכניות-הנפל של כוחות האויר האמריקאים לבצע צניחות רבות, במסגרת של דיביזיות. אחת — בסמוך לגבול בלגיה-צרפת, והשניה — בלב-לבה של גרמניה, ליד קאסל (שבחבל הסן-נסאן). בשני המקרים היתה המטרה להקדים את גייסות האויב הנסוגים, ולנתק את הדרך להחלצותם. בשני המקרים, לדברי ברדלי, נראה מראש כי גייסות הקרקע יספיקו להגיע למקומות האמורים קודם; ואמנם כן היה. אכן, אין בציונים אלה כדי לערער את עצם תכלית קיומם של גייסות מוטסים, כי אם רק להצביע על נסיונות להשתמש בהם ללא הכרה, ועל כן גם ללא הצדקה (הלוא ידועה למדי גם "מלחמת" ההתחרות וה"עצ" בים" בין הגופים השונים המהירים את הכוחות המזוינים האמריקאיים).

אכן, ברדלי עצמו תלה את פלישת כוחותיו לחוף הצ'ינאי קונטנטאן שבמערב נורמנדיה בתנאי מוחלט של הנחתת שתי דיביזיות צנחנים תחילה — לתפיסת דרכי המוצא מחופי התעלה לכשיכבשו אלה. (המער).

לתן התכליתית". מובן שהטוענים טענה זו מתפרצים, במידה מסוימת, ל"דלת פתוחה". כי גם ב-1944 ירדו קצת בריגדות (או רגימנטים) של צנחנים — אלו של גייסות נחיתה — בדאונים; והתפתחות הצועדת בצעדים מהירים מאד, של "מטוס-תובלת" הסיר" מתחילה לקרב כלשהו את תנאי ההנחתה בו לתנאים שהיו בשעתם לדאונג-גייסות. הכלל החל על ויכוחים צבאיים כה רבים אחרים, חל גם כאן: בסופו של דבר הויכוח הוא יותר על מידה ופירו פורציה מלגבי חיוב או שלילה מן-היסוד. מכל-מקום, טרם נשמעו מזירת קוריאה דברים מחדשים באשר להפעלת גייסות-מוטסים.

לדברי בעל-הסקירה השביצרי, "נוטים מתנגדיהם המרובים של גייסות-צנחנים פנימיים" לעשות הון רב מהתאפקות זו שניהגים בה בהפעלת כוחות אלה לא רק האמריקאים אלא — במידה גדולה עוד יותר — גם הרוסים. טוענים כי גייסות צנחנים הפכו לכוח קרב שמחירו כליכך יקר עד כי סיכון הפעלתו כדאי רק במקרים מיוחדים וביחידות קטנות. כמורכן טוענים הם שאת תפקידם של הצנחנים בעבר, צריכים ליטול על עצמם עכשיו גייסות מוטסים, הנוחתים באמצעות מטוסי הובלה. במסגרת פעולות מסוג זה עלול ליפול בחלקם של הצנחנים תפקיד החלוץ בלבד — דבר שאינו מצדיק טיפוחן של דיביזיות צנחנים שלמות שלבסוף אין למצוא הזדמנות להפע-

סקטיקה וחימוש

לקח בריטי מקוריאנה

2. בנוסף לצורך במקלעי "ברן" נוספים, חיוני הוא לגבי כל עמדת-מגן בפני עצמה, שיוחזקו בה רימוני-יד בשפע; כי, "הגייסות גילו, שהרימון הוא נשק-קוטל מאין כמוהו, כשהוא מופעל בגד אויב המתקדם בהמון". על-כן, חיוני הוא שכל החיילים הבאים לקוריאנה יהיו מאומנים כיאות בשימוש בנשק זה, ושהרגילות בו תעקור אצלם את החשש בפני הטיפול ברימון-היד.

3. במקרים בהם היה האויב חדור באמת רצון ללכוד עמדה מסוימת, נמצא הוא בדרך כלל מסוגל לחדור דרך תלי-ההבטחה אשר מסביב לעמדת-המגן. תחילה היו מטילים על חגורת-התיל אש תותחים ומרגמות בשיעור ניכר — ולאחר מכן חודרים דרכה: או באמצעות איזה גלגול שהוא של "טורפדו-בנג" לור", שהותקן מניה-זביה, או בעזרת מוטות בעלי ווים, לקרוע בהם כל תיל אשר הונח במצב דרוך מדי — או בהסתייעם בצורה כל-שהיא של "כריס", "מז-רונים" וכדומה, לגישור על פני התיל. על-כן, כדי שיהיה ממש בתלי-ההבטחה, צריך שיונח בצורה רפויה יחסית — ועם זאת, ל"עומק" * עצום, כשהוא מקושט, עד כמה שאפשר, בזיקוקים המתפוצצים עם מגעו של אדם בתיל — על מנת לזכות את המגינים, בהקדם, באזהרה על בוא האויב עד לתיל.

4. עקב היתרון בטנקים, בארטילריה ובאוויריה

"לקח-קוריאנה", במידה שהוצג ללימוד ולבידור מעל עמודיה של העתונות הצבאית-המקצועית, היה בעצם כמעט כולו לקח אמריקאי — בין אם היה זה מן המקור הראשי שון, בין דרך ציטונו משיניים של סוקרים ובעלי-הערכות מארצות אחרות. הלכת, המיוחד להם, של הסינים והצפון-קוריאנים מוסיף להיות נתון במעטה של אידיעה מזה, ושל ידיעות מאוד חלקיות, ומעורפלות, מזה. הזדמנות-מה למקור וגון חדשים בלקח-קוריאנה — אם כי, שוב, מאותו צד התחית — ניתנה עם פרסום הסקירה המפורטת (ב, רבעון-הצבא" הבריטי, לאפריל 1962), לסיכום נסיונה של הדיביזיה הראשונה לקהיליה-הבריטית שבזירת-קוריאנה, למחצית-השנה וילי-דצמבר 1951, שהיא גם מחצית השנה הראשונה לקיומה בתורת דיביזיה מוכונת.

להלן — כמה מפרקי הלחק אשר יחידותיה של הדיביזיה סיגלו לעצמן, לעתים תוך נסיונות חמורים — ומן המסקנות אשר הוסקו, ושנקבעו ככללי-נוהג טקטיים.

1. נמצא, כי למען יהיה ליחידות הנתונות בהגנה סיכוי טוב-ככל-האפשר לעצור את שפעת-הגייסות הסיניים, כשהם מסתערים בהמון — יש צורך אמיתי בכך, שלכל כיתת-רובאים יהיו לפחות שני מקלעי- "ברן" קלים, כלי-זין נוספים אלה אינם נדרשים אלא למצבי הגנה בלבד; ואילו בשעת התקדמות מוחזקים הם בדרג א' או בדרג ב' של התובלה-הגדודית*.

(*) ההצעה הכלולה בסעיף זה שבמסקנות-הלחק הבריטיות מקוריאנה — איננה, בעצם, הצעה מבודדת. בין השאר, מקביל לה קריהמחשבה המתבלט בצבא הצרפתי בענין של "תקן-חימוש כפול", לצרכי הגנה — מזה, ולמצבי התקפה והתקדמות מזה; קריהמחשבה זו צוין בשורות-המבוא לסקירה ולת על תקנון-הקרב הצרפתי החדש, המתפרסמות בחוברת זו של "מערכות". — המער.

* דהיינו, כמובן — ברוחב גדול מאוד.

אשר ליריביהם — מבצעים הסינים והצפון־קוריאנים, כמעט את כל מעשיהם בת ש כה — והם לוחמי־לילה מוכשרים. על כן, „חיוני הוא שכל הגייסות הנשלחים לקוריאה יהיו מאומנים יסודית בלחימת־לילה, כי זוהי העת אשר כמעט תמיד בה נערכים הקרבות העיקריים“.

5. בקוריאה כמעט ואין יכולת להתפרס למספר רב של טנקים על מנת לנוע, במהודק, מאחורי הרגלים המתקדמים; אולם באותן הזדמנויות בהן יכול חיל־הרגלים להסתער בסיועו אפילו של טנק אחד, — היתה השפעת הדבר מחצנית. אלא שברוב המקרים היה על הטנקים לתמוך ברגלים המתקדמים ע"י מתנאש מעמדות מרוחקות יחסית, לאורך שבילים שלעבר העורף והאגפים. במצבי הגנה נמצא לאפשרי — אמנם, בתנאי של סיור מדוקדק — להעלות טנקים אפילו על גבעות כאלו, באיזורי ההגנה של גדודים, אשר נראו תחילה כבלתי־ניתנות לכך כמעט לגמרי. השפעת אשם, מעמדות כאלו, וערכם הפסיכולוגי, „הנם כבירים“.

6. השליטה והפיקוח המרוכזים על הארטי־לריה הוכיחו מדי־פעם מחדש את ערכם — ואין ספק, שבהגנה פעלה הארטי־לריה יותר מכל גורם אחר לשבירת התקפות היריב ולהשמדת התוקפים. נמצא, כי חיוני הדבר להתחיל לפגוע באנשי האויב, באמצעות אש־ארטי־לרית, כבר מרחק גדול ככל האפשר ומן הרגע הראשון בו נראה כי ההתקפה עומדת להתרחש; כי, שעה שהגן עוסק בהתקפות־רויח* — לעולם יהא זה מאוחר מדי, באם מתנ־האש יתחיל כאשר האויב הנו כבר סמוך אל עמדותיו. כמובן, טקטיקה כזו בהגנה מביאה לידי הוצאת־תחמושת עצומה; אולם, „הדרך היחידה לפורר התקפות־בהמון היא לפגוע ביריב מוקדם, בכל אשר יש לך — ולהתמיד ולפגוע“.

7. מרגמות בנות 4.2 אינץ' (דהיינו, שקוט־רן כ־107 מ"מ) נתגלו כבעלות ערך רב ביותר; אך למ תועלתן היתה גדולה עוד יותר אילו היו מדויקות יותר, וטנחן — ארוך יותר. ככל שהדבר היה ניתן, הפעילו את המרגמות במרוכז; אולם בעמדת־הגנה נרתבת לא תמיד היה זה אפשרי. במרגמות אלו

(*) „ההתפת־רויח“ SATURATION ATTACK, פירושה — התקפה הנערכת ע"י מסתערים (או — כלירכב, או מטו־סים), כה רבים עד אשר כלי־האש של המתגונן אינם יכולים עוד להספיק לשלח למועד את אשם לעבר כולם או רובם — וה„יתרה“ מספיקה לפרוץ אל עמדות המתגונן או להדבירם. זוהי דרך התקפה הכרוכה בהשלמה מראש עם אבידות עצומות, אך במצבים מסוימים היא גם דרך התקפה אשר קשה מאד לעמוד בפניה — המער.

היו משתמשים אף בעמדות קדומניות למדי, והיו מכלילים אותן באיזורי־ההגנה הגדודיים; לע־תים — בסמוך מאחרי הפלוגות הקדמיות.

8. בזמן התקפת הסינים הצפוניים בחודש נובמבר, כשהגייסות הבריטיים היו נתונים להתקפה כמעט מתמדת, הוקצו לדיביזיה, לתמיכה בה, 105 „מהלר מות אויר“ (שהופעלו בהן כמעט 500 מטוס) על־פני משך של 20 ימי־טיסה. למהלומות־האוויר היה ערך פסיכולוגי עצום לגבי הגייסות הנתמכים. אולם היריב גילה חריצות ובקיאיות כאלו בהתחפרות ובהעלמה, עד אשר נמצא קשה ביותר לגרום לו נזק רב על־ידי צורת התקפה זו — אלא אם כן ניתן „לתפוס“ את גייסותיו ורכבו, בשטח פתוח — כשהתקפה באמצעות „נאפאלם“ עשויה להיות רבת־תוצאות. מדבריהם של שבויים רבים ברור הדבר, שהיריב חושש הרבה יותר בפני אש־ארטי־לריה מאשר בפני התקפות מן האוויר.

9. אם כי תוצאות „מהלומות־אוויר“ במשך היום נמצאו „מאכזבות כלשהן“, זכתה הדיביזיה לעזר רב, בלילה, ממפציצים הפועלים בסיוע־מהודק לגייסות־הקרקע. לחיל־האוויר סומנו מטרות נקודה מצומצמות, עד כדי קורבת 1000 יארד מן העמדות הקדומניות של הדיביזיה — ומטרות אלו הופצצו תוך דיוק רב. סבורים, כי על־ידי כך שנבחרו וסומנו מטרות באיזורי עמדות־ההתכנסות המשוערות של האויב, ולאורך ציר־ההתקדמות המצורפה שלו, נשברו כליל שתי התקפות גדולות, בטרם יכלו להתפתח; וזאת — משום שיחידות היריב הופצצו במדויק, ברגע הקובע. הבעיה הגדולה הנה, כמובן, כיצד לנחש מאיזה צד, ומתי בדיוק, תבוא ההתקפה — כי המפציצים שמשי תמשים בהם חייבים לטוס מבסיסים שביסן, ואין דבר זה יכול להעשות אלא לפי תכנית שזמניה הותר אמו מראש.

10. „נתגלה, לדאבון־הלב“ כי „רכב־הנושאים הכללי“ נמצא בקוריאה לקוי לחלוטין. מתוך נסיון מצא כי אין בכוחו לנוע על פני דרכים מוקרות, לחצות ולעבור על־פני שדות אורז (שהנם לרוב מושקים, וקשי־מעבר) או להתקדם על פני אדמה מרוככה או בבונץ. כתוצאה, היה צורך להחליף את רוב ה„נושאים“ שבגדוד רגלים — ב„גיפים“, לצורך הסעת מרגמות וגרירת התותחים הנגד־טנקיים. באותו זמן עצמו נמצא, כי „נושאי־אוקספורד“ הנו רכב נאה לתכליתו, וכל אחד היה מבקש רכב זה, בשביל מלאכות שונות ומרובות.

11. כתוצאה מכך שהכרח הוא למקם עמדות